

Viviane elhagyja Merlint

Zöld érzésekkel fölgyűrődik
a mélyben alám zúdíttja dombjait
fehér Csorgásokon szurkos ereken
át forogva zuhanva A vágyból a közös ágyból
színeken át Hangokon át majd hazaérek
de hát otthonom Minden ahová most nézek
tudásom és szavaim
a belőle Szállingózó részek szétrobbannak
odalent A megőrült lombok a sárló rózsák
szétfröccsennek Fentről az égi formák
a hintázó Kislány aki voltam
rákenődik a tér falára S zöld hernyóként
araszol égi levél erdők falkája
zokog Utána megnyíló idóm piros falai
még benne ficáncolsz Benne liktetsz
szertehökken ami Kemény ami test volt
szín-szípkorkái sötétbe tűnnek
A tanyák fehér házaikkal szétrebbenve
egünk aljára Peregnek: úszó rovásírás-
jelek ragadnak bele a kedves azúr hajába
ő lett A fű a szél a víz áramlása
Bennem is ő kering ő a vérem és kívül is Ő
bennem az érzés és a kinti színes eső
A föld magából időnket fölveti a napvilágra
kristályokban zodiákus-ábrák
csapódnak e pillanat falára
a színek egymásból Egymásba égnek
a sárga vörösbe És zöldbe a kékek
látom újra az arca Indulatok földtani rengései
rázkódása benne közös létünk zokogása

Feléd és mégis téled el Szivárvány
színeit ibolyát vöröset lilát kéket
Pirosat sárgát sűrol asszonyod hasa lába
Vízem ami voltál ami most vagy
Nélkülem sötét lakatlan torony
A teremtés előtti űrbe meredsz föl

Egy diáklány levele

*Ha én ő lennék,
állandóan rám gondolnék,
vágycokoznék, képzelődnék.*

*Hajolj belém, láss rá
rejtelveimre,
a gízgázok, szikla, sár
fedte kincseimre.
Ízleld, szagold a titkom.
Ahol már tested vagyok,
ahol szoknyástul beléd halok.
A túl világa is a mélycsötét,
hadd hordozom benned
szertesztét. Te legyél
a tüzem, a lüktetés
és a fekete nyugalom,
ahonnan feltör a telihold.
Testemből testedbe csúszkál
forrón a lélek.
Combomban most
ez izzik,
ez éget.
Szemeddel magamat
látva nézlek,
kezeddél testem simogatva
érzek.
Aki álmomban voltál,
azzá változtál.
S belóled váltam ki,
mert megálmodtál.
Ez az érzés a kiterjedésem:
a hajadat nézem,
rajta a fényem.
Valamit ki akar, ki akar
fejezni általunk a néma isten,
aki csak van, aki igen,
akiben másík, a nem
nincsen.*

A Krúdy-hagyatékából
közreadja V. I.